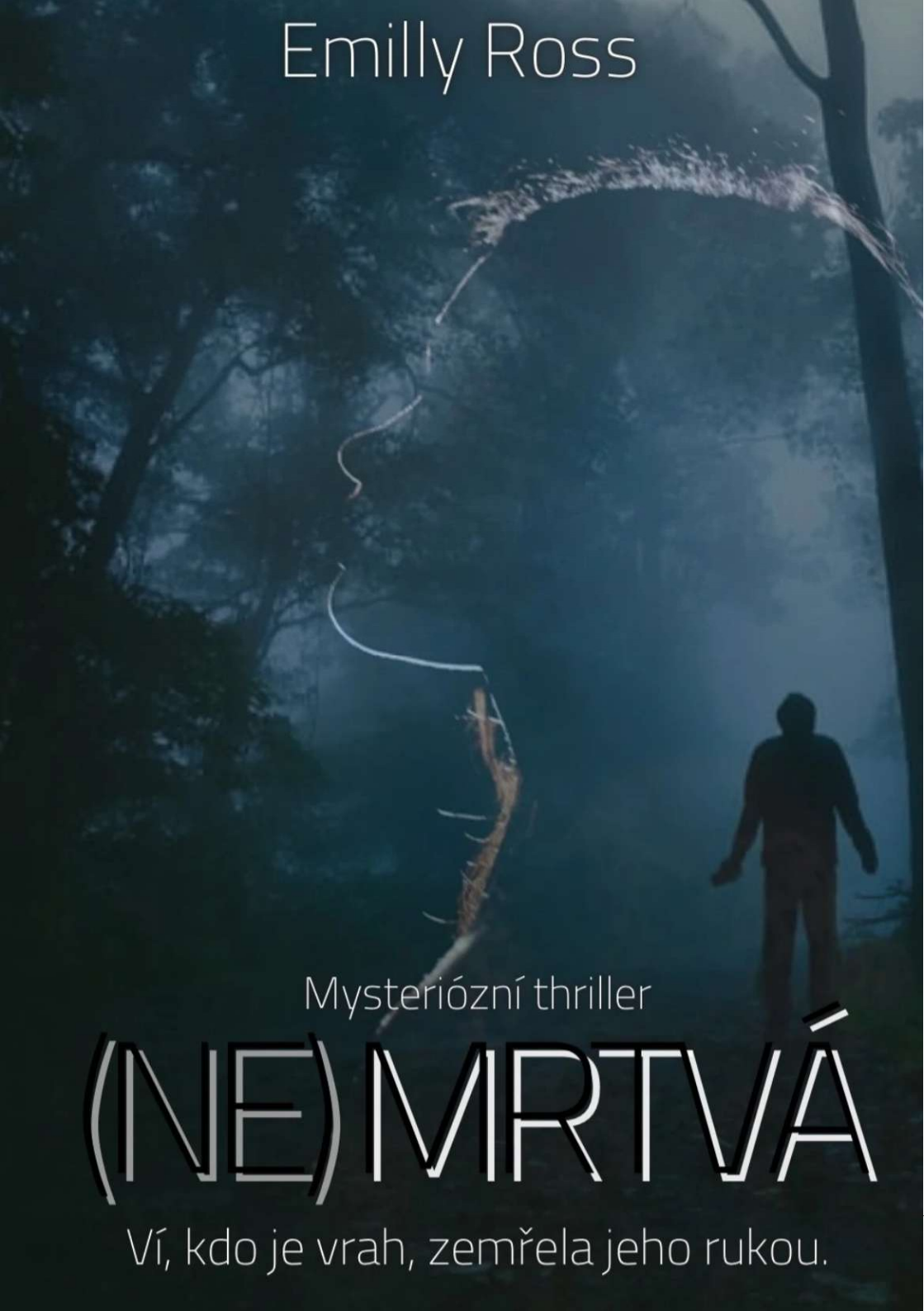

Emily Ross

Mysteriózní thriller

(NE)MRTVÁ

Ví, kdo je vrah, zemřela jeho rukou.

(NE)MRTVÁ

Emilly Ross

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 102. knihu v edici SOLIS
první elektronické vydání.
Autor © **Emilly Ross**

Hlavní korektura a redakce: Lucie Benešová
Druhá korektura a redakce: Tomáš Rejc, Nicol Keihte
Betareading: Nikola Francová, Kateřina Chaloupková,
Moniška Kučerová, [IG@Jannet books](mailto:IG@Jannet_books), IG@petruskrakesova
Závěrečná úprava: Monika Kurucová
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-52-1 (EPUB)
978-80-53064-54-5 (MOBI)
978-80-53064-53-8 (PDF)

Anotace

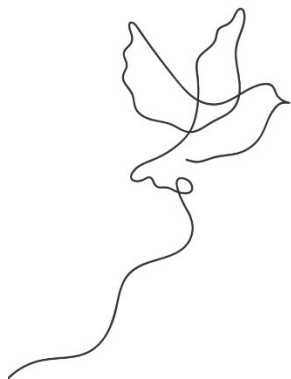
Život končí smrtí, alespoň tomu tak vždy bylo. Umřela jsem, zabil mě sériový vrah. Mělo nastat temno, chlad a konec. Jenže já své oči opět otevřela. Bez svého fyzického těla, uvězněná ve světě živých. Kdybych prošla branami pekla, udělala bych určitě líp. Osud si pro mě nachystal jinou cestu. Jsem odsouzená k nekonečnému utrpení ve stínu zločince, který se mnou neměl slitování. Mám i já šanci pohlédnout do onoho světla a vydat se do světa věčného odpočinku, nebo budu donekonečna prožívat svou bolest a sledovat, jak umírají další nevinné ženy?

Playlist

Tys mi věřil,
tys při mně stál.
Tys mě hnal stále dál.
Děkuju, i když čas všechno odnes v dál.

Citát

Život je dlouhý, ke kterému se při narození upíšeme. Čas, jenž je nám propůjčen, nikdy nemůžeme vrátit. Teprve naše smrt vyrovná poslední splátku.

Emilly Ross

Věnování

Věnováno všem lidem, kteří se občas cítí sami. Nikdy není vše tak černé, jak se na první pohled zdá. S odstupem času se situace vyjasní, slunce opět vyjde a vy poznáte, že všechno, co se děje, má svůj důvod.

Nebojte se požádat o pomoc, i ti nejsilnější ji občas potřebují. Slzy nejsou ostudou, pouze projevem síly, která k vám opět přijde s otevřenou náručí.

Bud'te sví, protože to je vaše největší hodnota.

Upozornění

V této knize jsou realisticky popisovány scény a činy, které vrah na svých obětech prováděl. Nedoporučujeme čtení osobám se slabší povahou.

Všechny postavy a události v této knize jsou smyšlené, podobnost s realitou je čistě náhodná.

Mysteriózní části této knihy nejsou nijak podloženy. Příběh je čistá fikce. Žádná část příběhu není inspirovaná reálnými místy ani událostmi.

Varování

V knize se vyskytují témata, jako je: smrt, znásilnění, vraždy, sexuální násilí, fyzické násilí, posmrtný život, vydírání, pedofilie, manipulace, násilí páchané na nezletilých osobách a činy sériových vrahů.

Tato kniha je doporučena čtenářům starším 18 let.

Kapitola 1.

„KDO VÍ, ZDA ŽIVOT NENÍ UMÍRÁNÍM A SMRT ŽIVOTEM.“

EURIPIDÉS

Rozhlížela jsem se po okolí a snažila se pochopit, co se přede mnou odehrává. Muž, zahalený do temnoty černočerné noci, v rukou držel lopatu a soustředěně s ní zahazoval jámu před sebou.

Připadal mi povědomý, jenže jsem netušila, kam ho zařadit. Vlastně jsem ani nevěděla, kde se v tu danou chvíli nacházím. Kam mé oči dohlédly, rostly obrovské stromy, kolem nich se sem tam krčil nějaký keř.

Les? napadlo mě, ale nedokázala jsem si vysvětlit, co bych na takovém místě v noci dělala.

Měsíc v úplňku prosvítal skrz husté koruny listoví a větve jehličnanů. Dával mi tak možnost pozorovat cizího muže, jenž hbitě a neúnavně vršil hlínu do téměř plné díry v zemi. Paradox celé situace tkvěl ale v něčem úplně jiném. Stála jsem přímo vedle něj, a přitom, jak se zdálo, neměl o mé existenci sebemenší tušení.

„Haló?“ vyslovila jsem poněkud přiškrceně, až mě samotnou můj hlas zaskočil. Zněl cize.

Snažila jsem se odkašlat si a ulevit tak hlasívkám od napětí, ale ani potom se na mě muž neotočil. Stále nabíral zeminu, kterou po chvíli odhodil na rozkypřenou půdu u svých nohou.

„Můžete mi, prosím, pomoci? Nemám tušení, co tady dělám,“ zkusila jsem znovu.

Tentokrát se ten neznámý zastavil v púlce pohybu, rozhlédl se okolo sebe, až nakonec pohledem stanul přímo na mně.

Ne...

Nedíval se na mě, díval se skrze mě. Okamžitě mi naskočila husí kůže. Měl by mě zaplavit studený pot a chlad, ale ani jedno z toho se nestalo.

„Slyšíte mě?“ vyhrkla jsem vyděšeně, on ale jen zakroutil hlavou, zadíval se kamsi do dáli a vrátil se ke své práci.

Ničemu jsem nerozuměla.

Co tady dělám? Na nic si nepamatuji... Jen... Šla jsem z práce domů. Vím, že se mi porouchalo auto a já nechtěla čekat na spoj, který jel až za dlouhou dobu. Vydala jsem se proto pěšky podél vedlejší silnice a doufala, že se do přilehlé vesnice dostanu co nejrychleji. A pak... Světla! Z dálky mě osvětlila světla nějakého vozu, probírala jsem své vzpomínky a snažila se přijít na důvod, proč jsem stála uprostřed lesa s cizím mužem, který si mě absolutně nevšímal.

Zaplavoval mě pocit, že bych se měla třást zimou. Na sobě jsem měla pouze tričko s krátkým rukávem a lehké legíny.

Můj tichý a pracovitý společník se oblékl mnohem tepleji. Natáhl si kapuci přes hlavu, takže musela být opravdu zima. Tohle zjištění mě děsilo, protože já nic necítila.

Nic...

„Vy jste mě sem dovezl?“ zkusila jsem štěstí ještě jednou.

Vtom muž odhodil lopatu na zem a čelo si otřel do volného rukávu. Zalovil v kapse u kalhot a vytáhl krabičku cigaret se zapalovačem. K mému zděšení si v klidu jednu zapálil a stále se neobtěžoval vzít moji přítomnost na vědomí.

Místo toho si v poklidu dřepnul a vyfukoval spokojeně obláčky kouře, přičemž si zaujatě prohlížel své práci sedřené ruce. Nevydržela jsem jeho lhostejnost a udělala těch pár kroků, které nás od sebe dělily.

Naklonila jsem se před něj s úmyslem mu tu plíce zabíjející tyčinku vyrvat z rukou a zlostně ji zašlapat do mechem pokryté zemi.

K mému údivu se tak ale nestalo. Má ruka projela tou jeho, jako bych se vůbec o nic nepokusila. Vyděšeně jsem zírala na svou pobledlou dlaň a snažila se pochopit, proč se mi dějí tak zvláštní věci.

Spím? Jasně! Spím... a tohle se mi jen zdá, uklidňovala jsem sama sebe ve snaze přesvědčit se, že to nemůže být skutečné.

Jenže má mysl mi našeptávala něco jiného.

Muž se zvedl a místo toho, aby odhodil nedopalek na zem, vytáhl z kapsy mikiny igelitový sáček. O podrážku boty cigarety típnul a její zbytky vložil právě do onoho pytlíku. Pečlivě ho zavázal a vložil do zadní kapsy ušpiněných kalhot.

Sklonil se k zemi, zvedl odhozenou lopatu a vydal se k opodál zaparkovanému velkému vozu, kterého jsem si předtím nevšimla. Jak

bych taky mohla? Jeho barva splývala s tmavým okolím a kdyby na něj cizinec neupozornil, vůbec bych ho nezaregistrovala.

S náčiním lehce se pohupujícím do rytmu jeho chůze došel až ke kufru a otevřel ho. V tu chvíli mě bodlo u srdce a převrátil se mi žaludek. Uvnitř jsem nezahlédla nic, co by mi tento stav mělo způsobit.

Šlo o takový zvláštní pocit – pocit beznaděje, bezmoci, hysterie, strachu a dalších úděsných, mé tělo sužujících emocí, které mě ve vteřině zaplavily a nehodlaly mě pustit.

V útrapných, nevysvětlitelných bolestech jsem se zlomila v pase a předklonila se v touze se těchto nehorázných muk zbavit. Z úst se mi nezastavitelně draly steny, vzlyky a z očí mi tekly proudy slz, které jsem ale na své tváři necítila.

Všechno bylo špatně! Snažila jsem se zhluboka dýchat a tupé bodání po celém těle tak zahnat. Připadalo mi, jako kdyby mě někdo zkoppal botami s ocelovou špičkou. Jen na mém těle známka takového činu nešla absolutně znát.

Najednou bolest odezněla, já se mohla znovu narovnat a zjistit, co se, sakra, kolem mě dělo. Muž mě stále ignoroval. Do auta odložil lopatu a vrátil se k zakopané jámě. Z houští vysoké trávy vytáhl černý pytel, ze kterého čouhal provaz potřísněný červenou barvou.

Rázně jsem došla k otevřenému kufru, jemně osvětleného problíkavající žárovkou, připevněnou ke stropu auta. Tapečírunek, jež lemoval velký prostor, byl taktéž pokrytý karmínovými skvrnami.

Krev, prolétlo mi z nenadání hlavou, ale stále se nedostavil pocit mrazu, co by mě měl sužovat.

Pak se to stalo.

Přes pevně semknutá víčka se mi vybavil střípek vzpomínky, jak ležím v kufru auta. Ruce i nohy mám svázané, zranění na kůži mě pálí a po těle mi stékají kapičky něčeho teplého.

Vyděšeně jsem oči zase otevřela a nevěřícně hleděla na muže, který do auta opatrně skládal další divné předměty.

Moje krev, utřídila jsem si myšlenku a prudce se otočila k jámě, kterou ještě před chvílí muž tak pečlivě zahazoval.

Nešlo o obyčejnou díru v zemi. Šlo totiž o mělký hrob, kde podle všeho spočinulo mé bezvládné, životem opuštěné tělo.

Neměla jsem čas přemýšlet nad tím, co se se mnou vlastně stalo, protože cizinec nasedl do auta a nastartoval. Než jsem se stihla rozkoukat, světla se mi vzdalovala z dohledu. Hlavou mi proudilo nespočet myšlenek, až jsem se u jedné zastavila.

Toho šmejda nesmím nechat utéct.

V ten okamžik mě pohltila temnota a obklopilo mě neuvěřitelné prázdno. Připadalo mi, jako by se má podstata rozpadla na milion malinkých kousků. Mé přízračné tělo mě neuvěřitelně bolelo a najednou jsem nebyla.

Kapitola 2.

„TO, ŽE UMŘEL, NEZNAMENÁ, ŽE ŽIL.“

STANISŁAW JERZY LEC

Ocitla jsem se na zadní sedačce dodávky, která ještě před okamžikem odjížděla z místa činu.

Říká se tomu místu tak, ne?

Možná mě v tom lese nezabil, ale mé tělesné schránky se tam zbavil. Tedy aspoň tak si to má mysl přebrala. Zmateně jsem se rozhlížela kolem sebe.

Jak jsem se sem dostala?

Doufala jsem, že po úporné bolesti a nepopsatelném vymazání vlastní osoby naleznu trochu klidu. Sice prapodivného, ale hlavně bez muk a strachu. Jenže se tak nestalo.

Má poslední myšlenka byla na toho šmejda, kterému jsem v tu chvíli civěla na zátylek hlavy. Zaplavovala mě zloba a touha po pomstě. Zuřila jsem, chtěla křičet, ale vlastně jsem pořád nehnutě seděla na stejném místě, kam mě něco zvrhlého přeneslo.

Ocitla jsem se v pekle.

Ne v tom pekle, ze kterého máme všichni strach.

Ne v tom, před kterým nás varuje bible a kněží v kostelích.

Já se totiž dostala do svého vlastního osobního pekla.

Připoutala jsem se k muži, který mi vzal život a tělo pohodil neznámo kde. Nechal mě hnít samotnou u nekonečných kořenů lesa, aniž by kdokoli z mé rodiny a blízkých věděl, co se se mnou stalo.

Moje rodina, blesko mi hlavou.

Opět mě pohlcovala nicotná mlha, když jsem najednou leknutím nadskočila a začala zrychleně mrkat, abych pochopila scénu, která právě v onen okamžik nastala.

Zjevila se vedle mě dívka. Bledá, s podlitýma očima, popraskanými rty a černými vlasy.

Když mě zahlédla, povzdechla si a skoro neslyšně zašeptala: „Už zase.“

Pohled, který upírala k řidiči, žalostně sklopila na své ruce. Pobledlými prsty si pohrávala s koženým náramkem, který obepínal její zápěstí pokryté nespočtem rudých ran.

Věděla jsem, že moji přítomnost, na rozdíl od toho hajzla za volan-tem, vnímala. Na malý okamžik na mě pohlédla, až jsem ucítila slabý závan naděje, ale byl to jen pohled – nic víc.

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se proto sama a doufala, že mi aspoň trochu pomůže vysvětlit chod událostí, které se mi děly.

„Ty jsi nejnovější, mám pravdu?“ odpověděla mi otázkou a mně by za jiných okolností asi přeběhl mráz po zádech.

Připadalo mi, jako by mi některé pocity někdo vypnul a jiné zase naopak zesílil. Ta skutečnost mě vyváděla z už tak narušené rovnováhy, ale snažila jsem se udržet pozornost a soustředit se na dívku s havraními vlasy.

„Nevím, asi... je nás snad víc? Co ti provedl? Zabil tě?“ při mých slovech se dívka v obličeji odrazila čirá hrůza.

Oči se jí zvrátily do bělma a mírně zaklonila hlavu.

„Prom,“ chtěla vyslovit, ale nedokončila ani jediné slovo.

Ústa se jí stáhla do úzké linky. Tak nepřírozené, že ani má babička nikdy nenakrájela domácí nudle takhle tence.

Ruce mi vystřelily k ústům, abych si je mohla zakrýt. Tedy v mé představě.

Nebo...

Ten stav nešel nijak popsat. Já opravdu ten úkon provedla, ale i tak jsem seděla stále nehnutě, s hlavou otočenou na ukaz čiré hrůzy, s rukama poklidně složenými na klíně.

Rvalo mě to na kusy.

Jak jsem mohla dělat něco, co jsem reálně neprovedla?

Neznámá zakláněla hlavu dál tak, že ten pohyb prostě nebyl možný.

Hrtan jí vystupoval přes tenkou zbělalou kůži, až si nakonec našel cestu ven. Já jen zírala na hrůzu, kterou černovláška prožívala. Ruce jsem přestala ovládat, nemohla jsem si je ani přimknout k ústům a utlumit tak výkřik, jenž ze mě stejně nevyšel. Z rány jí nevytékala žádná krev, neobjevily se ani podlitiny.

Spatřila jsem temnotu, která se podle mého názoru nalézala na samotném konci Vesmíru, i když, podle některých, žádný konec neměl.

Ale ať mi někdo vysvětlí podstatu mé existence, že.

Najednou, jako by někdo lusknul prstem, se vše vrátilo do původního stavu. Dívka se na mě zadívala a vybuchla.

Fakt!

Doslova a do písmene se rozpadla zevnitř.

Připomněla mi tak pokus, kdy jsme s partou děcek ze základky vyhodily z okna v pátém patře panelového domu vodní meloun.

Dopadl na chodník a... prostě udělal to stejné, co před chvílí ona. Jeden rozdíl jsem však přece jen našla. Po melounu zbyla na ulici neuvěřitelná katastrofa v podobě červené dužiny. Po bezejmenné nezůstalo ani zrnko prachu.

Kapitola 3.

„ŽIVOT ZEMŘELÝCH JE ULOŽEN V PAMĚTI ŽIJÍCÍCH.“

MARCUS TULLIUS CICERO

Tak jo, tohle bylo snad ještě divnější než to, že jsem koukala na chlapa, který zakopával mé mrtvé tělo do jakési jámy v lese, pomyslela jsem si a snažila se uspořádat myšlenky, jež mi ale stále proplouly hlavou tak nekontrolovatelně, že jsem je prostě nedokázala zachytit.

Motalo se mi páté přes deváté.

Pokoušela jsem se vzpomenout si na své poslední okamžiky života, vybavit si toho grázla, ujasnit si jeho motiv, jestli nějaký vůbec měl. Ubíhala jsem ke své rodině, kamarádům, a k...

SAKRA!

Moje kočka.

Jak dlouho asi vydrží bez vody, než někomu dojde mé zmizení?

Ten den, kdy se mi porouchalo auto, byl poslední odpracovaný před dovolenou. Plánovala jsem si ho užít sama v bytě, obklopená jen knihami, filmy a chtěla si dopřávat kvanta dlouho odpíraného kvalitního spánku.

Přesně tohle jsem si zasloužila po shonu, co u nás v krámku probíhal. Nezbyvalo tedy nic jiného než sázet na mamku, které přijde podivné, že se jí nějakou dobu neozývám. Alespoň v takový scénář jsem doufala.

Hubert za nic nemohl a nezasloužil si smrt z dehydratace a hladovění.

Dodávka nadskočila vinou nějakého výmolu na silnici. Otřes mě vrátil do reality.

Tedy asi, protože jsem pořád nedokázala odhadnout, jestli mám tohle všechno brát jako fakt, vtip, noční můru nebo divnou verzi posmrtného života.

Neměla bych teď spatřit nějaké světlo? Haló? Tenhle osud jsem si sama nezavinila. Nezasloužím si bloudit po zemi tomuhle zmetkovi v zádech, povzdechla jsem si a opět svou pozornost zaměřila na řidiče.

Smíření nepřicházelo. Zase mě přepadl neuvěřitelný vztek. Ještě větší, než když se vedle mě zjevila dívka s havraními vlasy.

Vlastně to, že existovala, znamenalo jediné – nejsem sama a ten šmejd má na svědomí víc dívek a žen. A podle všeho stihl stejný osud i je.

Zatnula jsem zlostí pěsti a k mému velkému překvapení si pohyb jen nepředstavovala. Zase jsem ovládala své tělo...

Můžu použít tento termín?

Mohla jsem se hýbat. Posunula jsem se na sedadle blíž k řidiči a veškerý hněv soustředila do pohybu. Dlaně mi vystřelily k jeho hrdlu ve snaze mu ho vlastní silou rozdrtit. Jenže...

Jasně.

Končetiny mi, jak jinak, projely jeho krkem bez známky doteku. Ani se nepootočil, nezasekl.

Nevěděl o mně. Netušil o mé existenci, protože ji smazal z povrchu zemského tím, že mě zabil a zahrabal do mělkého hrobu někde v lese.

Tak jsem praštila alespoň do opěrky, také bez výsledku. Vydral se ze mě jen frustrovaný výkřik. Nebyl určený pro něj, ale pro mě. Potřebovala jsem se aspoň trochu uvolnit od vzteku. Zahleděla jsem se na krajinu ubíhající za oknem.

Nic moc jsem neviděla, ale napadlo mě, že jedeme už docela dlouho. Což znamenalo, že můj vrah nebydlel v blízkosti místa, kde jsem byla pohřbena.

Zbavuje se nás všech stejně, nebo každé jinak?

Jsme všechny pohřbené v tom temném lese?

Nechtěla jsem nad ničím takovým přemýšlet, ale...

Neměla jsem nejmenší tušení, jak dlouho budu nucena koukat se na svého vraha a nemoct se dovolat spravedlnosti.

Najdu klid a odejdu za světlem, až umře?

Kdy? Jak je vůbec starý?

A vtom se to stalo.

Oči mi podvědomě sjely na paže toho pozéra. Drobné šrámy s uschlými skvrnkami od krve mi napovídaly, že jsem se asi nenechala zabít tak snadno.

Což by mě za normálních okolností hrálo na srdci, kdyby mi teda tlouklo v hrudi...

Vlastně... kdybych ho vůbec měla u sebe, a ne ve své tělesné schránce, že. Projela mnou divná vlna elektrizující energie.

Pohled na dlaně, kterými svíral volant, mi přinesl střípek vzpomínky.

Vzpomínka

Kůži na zádech mi drásá hrubý povrch a rozedírá ji do krve. Vím to, protože cítím, jak mi po kapkách stéká na odhalená stehna.

Jsem nahá. Uvědomuji si, že na sobě nemám oblečení. Je mi zima, nejraději bych se schoulila do klubíčka a obejmula se pažemi. Jenže tohle mi není dovoleno.

Nemůžu dýchat, svíravý tlak na krku neslábne. Naopak, je s každou vteřinou silnější. Odporný dech, zapáchající po cigaretovém kouři, mi zvedá žaludek, ale nesoustředím se na fakt, jestli se mi chce doopravdy zvracet.

Muž v tmavé kapuci mi do obličeje přes zaťaté zuby prská salvu nechutných nadávek. Nevidím mu do tváře, protože mi bradu svými dlaněmi drží vzhůru. Škrťí mě. Ani nestojím na pevné půdě. Špičky prstů u nohou se mi vznášejí těsně nad spadáným listím. Pouze s nimi ve snaze zachránit se zavadím občas o zem.

Když zjistí, že se snažím chodidla postavit na pevnou půdu, zvedne mě o kousíček výš, a tím mi sedře další kůži ze zad. Předpokládám, že mě drží u stromu a to, co mě drásá zaživa, je kůra.

Ani ve snu mě nikdy nenapadlo, že něco tak obyčejného může působit takovou bolest. Z očí se mi řinou nekontrolovatelně slzy. Bolesti, bezmoci, smutku a touhy přežít.

Jenže, už v tu chvíli je mi jasné, že mám tenhle boj prohraný. V mém zorném poli proletí obraz něčeho známého, jenže poloha hlavy mi neumožňuje lepší zaostření. Zkusím tedy pohlédnout trochu níž, přímo do obličeje člověka, který má v rukou můj život.

Doslova. V momentě, kdy spatřím oplzlý, spokojený úsměv, se ve mně něco zlomí. Posbírám zbytky síly, důstojnosti i hrdosti.

Veškerou energii vložím do pohybu, jehož cílem je zasáhnout jakoukoliv část jeho nechutného těla. A povede se. Jeho ruce povolí, tlak na krku ustane a já padám... padám...

Otevřela jsem oči a ošila se v návalu vzpomínky. Zkontrolovala jsem si okamžitě oblečení. Vyděsilo mě, že jsem ho na sobě ve vzpomínce neměla. Naštěstí, ať už si tuhle pokřivenou skutečnost s duší bloudící po zemi vymyslel kdokoliv, alespoň mi nechal triko a kalhoty.

Šlo sice o pouhý útržek, ale i ten mi stačil, aby moji duši zaplavila zlost a touha toho zmetka sprovodit holýma rukama z povrchu zemského. Jak mohl něco takového provést? Neznala jsem ho a nic mu nikdy neudělala!

A přes to všechno... mi ublížil.

Znovu jsem pohlédla na volant a jeho dlaně položené na něm.

Ta budova v dálce, prolétlo mi hlavou. Já ji znám!

Od konečku prstů až po kořínky vlasů mnou projela příšerná bolest. Opět mě přepadl pocit, jako by mě někdo kopal botami s ocelovou špicí. Nemohla jsem se nadechnout. Rány do obličeje od neviditelné síly mi lomcovaly s přízračným tělem po celém zadním prostoru auta.

Všechno se zastavilo a zevnitř mě drtil takový tlak, jako kdybych měla každým okamžikem vybuchnout. Rozletět se na tisíce maličkých kousků, z nichž nezbyde ani snítka prachu. Přesně tak, jak jsem viděla u dívky s havraními vlasy.

A tak se i stalo.

Pohltila mě černočerná tma a já přestala existovat.

Kapitola 4.

„KAŽDÉMU Z NÁS JE SOUZEN JEN DOUŠEK Z POHÁRU VĚČNOSTI.“

F. ŠRÁMEK

Cítila jsem se, jako kdyby mě vyplivnul vysavač při zpětném režimu. Už jsem asi trochu začínala chápat význam úporných bolestí těsně před tím, než sklouznu do nicoty a opět se vynořím mezi živými. Kde bych mimochodem nejraději nestrávila už ani sekundu. Stačilo by mi to *nic*, které mě vždy před přenosem přepadlo.

Ponořit se do klidu neexistence a už neřešit porouchaný smysl mého bytí. Navíc pokaždé prožívat muka, která jsem si očividně vytrpěla těsně před svou smrtí. Což byl paradox, protože si z té chvíle skoro nic nevybavuji.

Mé *netělo* si ale asi pamatovalo víc než mé vědomí. Ne že bych dokázala ovládat tohle cestování, ale přicházelo vždy, když se má mysl upnula na nějakou myšlenku.

Rodina, rodina, rodina...

Zkoušela jsem se soustředit s pevně semknutými víčky, psychicky připravená na další salvu utrpení. Jenže já stála na místě. Mohla jsem se normálně nadechnout, i když přes absenci plic mi tohle přišlo prostě směšné.

Pokud se nadechnu o hodně víc, než je zdrávo, vznesu se a stane se ze mě balón? Prosím, osude, zbav mě mého utrpení. Nemohu bezcílně bloudit světem. Vždyť ani duch nemůže ustát tíhu téhle absurdity a osamocení v zakletém prostoru svých muk, existence a zhouby.

Rozhlédla jsem se kolem sebe a ani mě nepřekvapilo, na jakém místě se má podstata nalézala.

Les.

Nešlo přímo o místo, kde mi vrah vykopal mělký hrob a uložil do něj mé nehybné tělo jako potravu pro půdní hmyz.

Vlastně se ze mě touto dobou stává hnojivo.

Při té myšlence jsem se oklepala tak, jak to v mém stavu bylo jen možné. Vykročila jsem téměř na jistotu a došla ke stromu, na kterém pořád tkvěly kapky zaschlé krve.

Prsty mi přejížděly po karmínové kůře, ale nedotkly se jí. Nemohly. Pouze se mi dařilo symbolicky dlaní jezdit nahoru a zase dolů po kouscích své tkáně, která mohla být tak důležitým důkazem pro policii – kdyby o tomto místě věděla.

Jenže v tu chvíli neměl nikdo tušení ani o mém zmizení, natož o nějakém jehličnanu, co se stal nechtě svědkem a vlastně i předmětem násilného činu.

Ne vraždy.

Tady se to nestalo.

Potulovala jsem se v kruhu okolo smrku, jak mi prozradily šišky na zemi, a snažila se přijít na záměr tohoto přesunu.

Mám něco pochopit? Pocítit znovu bolest, již mi ten zmetek v kapuci způsobil?

Pak jsem zvedla hlavu a zahleděla se do dáli. Pochopila jsem, že nestojím nikterak daleko od civilizace. Naopak. Když se mi podařilo pořádně zaostřit, zjistila jsem, že stojím na okraji stezky, která vedla k nedalekému pomníku.

Bohužel, na tohle místo plno lidí zanevřelo kvůli jeho pověsti. Vyhybali se mu a možná proto měl můj vrah jistotu, že tady nepotká živou duši.

Jo, živou ne... prolétl mi myslí fakt, který se nedal ignorovat.

Docela jsem si zvykala na svoji zvláštní situaci a pokoušela se s ní sžít, protože mi očividně nic jiného nezbývalo.

Stále mi bylo záhadou, proč nemůžu odejít za věčným klidem a tento svět už nadobro opustit. Nepřinesl mi nic moc dobrého, kromě milující rodiny, to ano.

Za ně bych život položila bez váhání, ale přijít o něj kvůli zvrhlosti jednoho úchyla mi nepřišlo správné a toužila jsem po spravedlnosti. Možná nebylo vhodné prahnout po odplatě, pomstě...

Sice se mi přísloví *oko za oko a zub za zub* v téhle situaci docela zamlouvalo, ale pravda – pokud ten zmetek nemá zvrácený osud s trapným smyslem pro humor, tak prostě umře.

Šmitec.